

4. PROČ, APOŠTOLÉ

T - N - Fr. Střížovský
D - V. Kment

Proč, a-poš-to-lé, na ko-le-nou dlí-te
3 a zra-ky ob-ra-cí-te k vý-ši-nám?
5 Proč s ú-di-vem a ža-sem kne-bi-zří-te
7 a bol-i-ra-dost z o-čí zá-ří-vám?
9 Dnes Je-žíš po skon-če-né stras-ti, když tr-pěl tři-a-třicet
12 let, k ne-be-sům stou-pá do své
14 vlas-ti a věr-ným žeh-ná na-pos-led.

2. A proto radost v hrudi jejich jásá, neb zří, jak andělé vstříc Pánu jdou, a slyší ples, jímž nebe se otřásá, když vítá Pána v slávu nadzemskou. Zní totéž „Gloria“, jež kdysi v Betlémě pěli duchové, v ten ples i země zpěv svůj mísí, dík vzdává za spasení své.
3. „Je vykopení dílo dokonáno,“ dí učedníkům při loučení Pán, „a spasení je každé duši přáno, hle, brána nebes opět dokořán! Nuž, jděte do celého světa a uče všechny národy a křtěte je, ať víra vzkvétá a zárukou je obrody!“
4. „Kdo uvěří a pokřtěn bude vámi, je spasen, chce-li podle víry žít, však nevěřící odsoudí se sami a na věky je musím zatratit!“ Ó dobrý Pane, dej, ať víra vždy v našich duších rozkvétá, ať v srdcích láska neumírá a bližním sladké plody dá!
5. Je důstojno a hodno, Pane milý, bys za bolest a přehořkou smrt svou, již tobě lidské hříchy připravily, byl uctěn v nebi věčnou odměnou. Však tvoje touha po člověku tě denně pudí do světa. Ó, kéž se dočkáš od všech vděku, kéž každý své ti srdce dá!
6. Ó Pane, vítej mezi svoje děti, jež z krajů nebeských jsi navštívil, rač srdce naše láskou rozechvěti, bys od všech přehoroucně zdraven byl! Tvůj lid, hle, na kolena klesá, neb v Hostii jsi přítomen; kdys vystoupil jsi na nebesa, však stále na nás myslíš jen.
7. Ach, po pokoji lidské srdce touží, je nešťastno a bídné bez něho, neb hříšné viny vědomí je souzí, a dojítí chce míru svatého. Však v světě svár a zloba plane, tam hvězda míru nesvítí, jen u tebe, ó sladký Pane, lze blaha míru dojítí.
8. Je dvojí nebe, v němž chceš přebývati, ráj dvojí je ti, Pane, připraven: je jeden, kde jsou nad hvězdami svatí, a druhý v čisté lidské duši jen. Nuž, přijď své srdce otvíráme, je obnaž přítomností svou, ať tebe v něm, jen tebe máme a tužby zlé tam nemohou.
9. Ó, požehnej nás, jak jsi žehnal, Pane, svým apoštolům v světě naposled, než na nebe jsi vstoupil uchystané a odtud řídíš širý tento svět! Tvé požehnání zlobu zmaří, již soptí peklo proti nám, dle vůle tvé se život zdaří, smrt vzletem bude k výšinám.